

Halo Aaberg.

Jeg har netop faar nogen dager siden motat it brev ifra min kone, som hun havde sent mig for 2 måner siden, i det de var datert 27/9. Hinnes omtale i sit brev, angaaende den store opmerksomhet og den venlige jelpsomhet som dere har vist min kone,jør at min samvittighet, ikke lar mig faa fred før en jeg paa denne, inntilvidere maate, foreløbig faar anledning til at sende dig og din hustru min aller dybeste takk, for al den bistand for mig og min kone. Jeg er meget glad, paa min kones veine, at hun ikke er helt venneløs, nu under den tragiske begivenheter som saa plutselig rullet inn over min familie. Dette er en begivenhet som har brent sig in i mit sinn som jeg aldri kommer til at glemme. For det første saa var det min søn Leif, som nu under hele krigen har reist ute, og som vi stadig har vært engstelig for og som vi nu i den senere tid ikke har det minste rede paa, enten han er død eller levende. (Han omkom under krigen). Saa kom turen til mig, som ble revet vek paa en saadan uretferdig maate, uten jylidig grund. Dette maatte i grunden være nok for min kone, til at miste mote for: Men saa kom det knusende slag som overgaar alt uten sidestykke, nemlig det intrufne med Nils Johan. Kan du tenke dig til Aaberg vadslags sinstilstand jeg før min part blev i da jeg ved siden av min tynge tilverelse, motok denne nyhed indi fengslet, nei det kan du nok ikke, det kan kun den jøre som har oplevet det. Var dette it drepende slag for mig, saa maa det virket dobbelt saa meget paa min kone at den ene efter den andre av hinnes kjere paa en saadan grusom maate, ble revet vekk ifra hinner, og paa denne maate blev staaende ijen jelpeløs med sin store sorg. Det er dette som driver mig til at uttrykke min dypeste taknemlighet til di som i hinnes store nød har rekt hun en jelpende haand. Derfor Aaberg, skal jeg aldrig gleme vad du har jort, du har paa denne maate vist dig som en mand, og du har vundet mit jarte, saa jeg faar eftertiden vil betrakte dig som min beste kamerat, og jeg skal være villig til at staa ved din side vad en der maatte intrefte i din familie. Jeg ser av min kones brev at du har sent in ~~søknad~~ søkning om at faa mig fri. Der er nu 4 søkninger inne, men det ser ut for at alt er haapløst for vad vi forrettar os, baade for mig og Nils Johan. (Han ble løslatt i febr.-45, Nils Johan før nyttår 44). - Krigens slut blir selvfølgelig vaares avløsning, saa vi blir nok sittende til dess, haaber at det snart er slut, og som det ogsaa tyder paa det vil bli. Du har vistnok sent it brev til mig før, men desvere har jeg ikke faaet det. Jeg vilde være meget taknemlig, dersom du vilde la mig faa høre nogen ord ifra dig. Den adr. som du faar at skrive til, er forloveden til en fange her, og som staar i gode for-

bindelser med hinner, saa hun vil levere in brevene samtidig som hun leverer sin forlovede. Det var igjennem denne forbindelse jeg fikk min kones brev som var sent for 2 maaner siden. Hils min hustru ifra mig. Tilslut en venli hilsen til dig og din hustru fra mig.

{ Frk. Ingrid Pruss, c/o Hagen,
Ekerberggt. 6 II, Oslo.
(Adressen for brevene,)
og som jeg benyttet.

L. Amundsen (sign.)

Ialt 3 brever, ett av dem fra Nils Johan, også med oppgave over adresse brev kunne sendes gjennom, var i politiets besiddelse, men ble holdt tilbake, uten at de ble med i saken. - Det var først etter 2 år at det lykkes å få tak i dem. Det var l. betjent H. Berge på økonomisk avdeling som erklarte overfor Gudrun at han hadde sett brevene og undret seg over at de ikke fulgte saken. Han hjalp til å skaffe dem til veie. - Da jeg endelig fikk dem tok jeg avskrift, og sendte originalene til Justisdepartementet. Jeg ba om at de måtte bli vedlagt saksdokumentene mine, slik at senere forskere kunne danne seg et korrekt bilde over rettergangsmetodene. De ble sendt 13/2-47.

Familen Amundsen ba om å få opptre i retten som vitner for meg, men de ble avvist. Ting som dette, som at brevformidlerne ikke var blitt anmeldt hadde ingen betydning. - Men hvis de derimot hadde noe å opplyse som var til belastning, var de hjertelig velkommen. Gudrun hadde mye strev med å få tak i disse brevene.

Beundlig

Nils-Johan ble dødsdømt. Det lyktes oss å få det omgjort til livsvarig. - Jeg tok hans mor og søster med til Oslo for å besøke ham. Vi besøkte ham alle 3 et par ganger. - Jeg fikk også brev fra ham, og skrev til ham også. - Vi var på stasjon og snakket hans sak for byråsjef Amundsen. - Nils-Johan kom hjem til nyttår 1944-45. Taren kom hjem i februar - 45.

Beundlig